

Publicerad 2013-03-10 22:12 av Tomas Söderlund

Ön och därhemma

som långa smetiga strängar

av guds DNA

går vi till valurnorna

vi antikroppar

Caliban dansar

ingen ser

Caliban sköljer sina ögon

med tjära

ingen ser

Caliban, månkalven

i det vita vita runda ljus

i veum

där vi samlats

sprucket läder, brustna börsar

vi som är

våra egna

antikroppar

sluter så många förbund

som öppnade strupar

Caliban

går till sin håla

sjunger sin egen sång

in i den röda glöden

ingen hör

men glöden ler och flackar

förtrollande

vi lindar det inuti

drar det ur århundradets märm

brädan står på hävstångspunkt

brädan slår i luften upp

Caliban

jagar de smutsiga fåglarna

sköljer dem i bäcken

och äter sig mätt

luften blir full av pusselbitshål

det är din egen hand

som vilar dig i ryggen

horisonten är ett brunt löfte

infektionen

frusen i rörelsen

Nu sover Caliban.

Han drömmer

om en natt som rusar

ut ur sitt eget mörker

och väcker Caliban

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tomas Söderlund med Poeter.se id #19761 innehar upphovsrätten